

Arrest

**nr. 80 248 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Houthalen-Helchteren, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Houthalen-Helchteren van 1 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van administratief hoofdmedewerkers L. VANHOVE en R. NOWAK, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 oktober 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, nadat hij met zijn Belgische partner op dezelfde dag een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

1.2. Op 1 februari 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Houthalen-Helchteren een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 1 februari 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Betrokkene legde geen bewijs van ziekteverzekering van de Belg en familieleden.
(...).”*

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd roept verzoeker de schending in van “de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (art. 3 van de wet van 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker al meer dan twee jaar een relatie heeft met zijn partner.

Dat verzoeker, om deze relatie te officialiseren, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft aangegaan op 14 juli 2011.

Op 19 juli 2011 is de wijkagent langsgekomen voor een woonstcontrole.

Op basis van de verklaring van samenwoning, doet verzoeker op 17 oktober 2011 aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn aangetoond zou hebben dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, zonder dit uitdrukkelijk te motiveren.

Verwerende partij stelt enkel dat verzoeker bepaalde documenten niet heeft voorgelegd, zijnde bewijs van ziekteverzekering van de Belg en familieleden. Verwerende partij heeft aan verzoeker nooit laten weten dat deze documenten ontbraken.

Dat verzoeker uit het oog heeft verloren dat hij er een document ontbrak. Dat dit iedereen kan overkomen.

De verwerende partij heeft geenszins de situatie van verzoeker correct beoordeeld.

Bovendien heeft verzoeker geen bijkomende termijn gekregen om de stukken alsnog over te maken.

Dat dit in strijd is met het redelijkheidsbeginsel.

In bijlage brengt verzoeker dan ook het gevraagde document bij.

Het weigeren van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie louter wegens het ontbreken van het bewijs van ziekteverzekering, lijkt dan ook niet correct en redelijk.

Er werd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Houthalen onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker en zijn Belgische partner.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoeker bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vordert van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoeker moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoeker.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuursde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kan, gelet op het feit dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk gemotiveerd is. Deze stelling is minstens in tegenspraak met het onmiddellijk daarop volgend betoog van verzoeker: *“Verwerende partij stelt enkel dat verzoeker bepaalde documenten niet heeft voorgelegd, zijnde bewijs van ziekteverzekering van de Belg en familieleden.”* Verzoeker geeft er blijk van deze motivering te begrijpen aangezien hij ze vervolgens op inhoudelijk vlak bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.3. Het middel wordt verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De Raad merkt op dat verzoeker geenszins de vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing betwist, met name dat hij geen bewijs van ziekteverzekering van de Belg en familieleden heeft voorgelegd binnen de gestelde termijn. Immers stelt verzoeker in zijn verzoekschrift zelf *“dat verzoeker uit het oog heeft verloren dat (...) er een document ontbrak. Dat dit iedereen kan overkomen.”*

2.5. In het administratief dossier bevindt zich de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 17 oktober 2011. Hierop werd uitdrukkelijk genoteerd dat verzoeker verzocht wordt *“binnen de drie maanden, ten laatste op 17/01/2012”* onder meer een *“ziekten-kostenverzekering voor Belg en familie”* over te maken. Verder wordt op dit formulier, waarop de handtekening van verzoeker prijkt, gesteld dat de aanvraag overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) zal worden beoordeeld.

2.6. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.
(...).*

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...)”

2.7. Uit het gestelde in de punten 2.5. en 2.6. blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk gemeld werd dat hij ten laatste op 17 januari 2012 onder meer een “*ziektenkostenverzekering voor Belg en familie*” diende over te maken en dat hij gelet op de verwijzing naar artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geacht werd het vervolg van de procedure te kennen, namelijk dat indien niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt, het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20, wat in casu is gebeurd. Nergens in het Vreemdelingenbesluit is bepaald dat het gemeentebestuur verzoeker moet signaleren dat een opgevraagd stuk ontbreekt en dat de aanvrager in dit geval nog een bijkomende termijn krijgt om alsnog het ontbrekende stuk in te dienen, minstens toont verzoeker niet aan waarop zijn betoog daaromtrent gestoeld is.

2.8. Te dezen dient vastgesteld te worden dat er geen beoordelingsfout geschied is door de verwerende partij en dat er geen sprake is van een schending van de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker is tekort geschoten in de zorgvuldigheidsplicht die bij hem berust, met name het verzamelen van de nodige stukken ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag en het tijdig overmaken ervan aan het gemeentebestuur.

2.9. Waar verzoeker in bijlage bij zijn verzoekschrift het “*gevraagde document*” bijbrengt, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Het thans overgemaakt stuk was niet gekend door de verwerende partij, zodat het niet dienstig kan worden aangebracht om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Verder komt het de Raad als annulatierechter niet toe verzoekers verblijfsaanvraag te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij aan de hand van het bij het verzoekschrift gevoegde stuk. Ten slotte staat het verzoeker vrij een nieuwe aanvraag in te dienen die vergezeld gaat van het “*gevraagde document*”.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA